

A monorierdői reformátusok hírlevele

VII. évfolyam, 1. szám

2019. február

„ti magatok is mint élő kövek épüljete fel lelki házzá” (1Pt 2,5)

Az Ige körül

„Péter ekkor így válaszolt neki: Uram, ha te vagy az, parancsold meg, hogy odamenjek hozzád a vízben! Ő pedig így szólt: Jöjj! És Péter, kiszállva a hajóból, járni kezdett a vízben, és elindult Jézus felé.” (Mt 14,28-29)

A hit bátorságával

Talán mindannyian jól ismerjük azt a történetet, amikor Jézus a vízben járva közeledik a Galileai-tenger közepén viharba került hajóhoz, amiben a halálra rémült tanítványok vannak. Amikor végre felismerik, hogy nem kísértetet látnak, Péter akkor kéri Jézust, hogy hozzá mehessen, és teszi meg az első bátor lépéseket Mesteréhez hasonló módon, a víz tetején. Tudjuk, hogy csak néhány lépésig tartott ki a hite, hisz' amikor meglátta a vihar korbácsolta hullámokat, félelmében süllyedni kezdett. „Jézus pedig azonnal kinyújtotta a kezét, megragadta őt, és ezt mondta neki: Kicsinyhitű, miért kételkedtél?” (Mt 14,31)

Szeretjük kihegyezni a történetet Péter kicsinyhitűségére, viszont érdemes azon erényéről is szólni, hogy a többiekkel ellentétben ő legalább ki mert lépni a csónakból még akkor is, ha önerőből nem jutott messzire. Így nemcsak azt tapasztalta meg, hogy néhány lépés erejéig természetfölötti dolgot vitt véghez, hanem azt is, hogy Ura nem hagyta őt magára. Amikor a félelem

megoltja a hitet, akkor Jézus ott van, és megment.

Sok tekintetben hasonlóan érzem a gyülekezetünket Péterhez. Ülünk a többi gyülekezettel együtt az Anyaszentegyház csónakjában, amelyben többször uralkodik a félelem és a kétség, a pesszimizmus és a frusztráltság, mint az öröm és a remény. Gyakrabban panaszkodunk, mint hálát adunk. Persze, vannak örömteli események, Isten Lelke működik az egyházban. Templomok és közösségek épülnek, hitre jutnak emberek, alapvetően mégsem az öröm jellemzi elsődlegesen az egyházat. A szekularitás háborgó tengerén próbáljuk munkára bírni a tőkesúlyt, hogy fel ne boruljunk. Úgy érzem, nem bízunk eléggé az egyház Urában, aki ott van, közeledik, s nem nélküle kellene izzadnunk a megtartatásunkon, a növekedésünkön. Nem gyülekezetépítési stratégiák és módszerek, nem lelkesítő életpályamodellek azok, amik segítenének, hanem az, ha Péterhez hasonlóan ki mernénk lépni a csónakból, hogy közelebb kerülhessünk Jézushoz. Ha a hagyományos, kockázatmentes nem merő, hitre nem hagyatkozó gondolkodás csónakjából mind egyszerre kilépnénk, akkor valami olyan csodát élhetnénk meg, amire tulajdonképpen az egyház elhívása szól: úrrá lenni a viharokon, a pusztítására törő erőkön, s ezáltal felhívni a világ figyelmét arra az Úrra, akinek mindez köszönhető. Mert nem a berögzött és megkövesedett, megújulásra képtelen gondolkodás jelenti az egyházat (a csónakot), amiről azt hisszük, hogy ha feladjuk (kilépünk belőle), akkor magát az egyházunkat tagadtuk meg. Nem! Nekünk egyedül Krisztusra van szükségünk, a Vele való közösségre, a ráfigyelésre! Krisztus nélkül a hajóban a félelem uralkodik, ugyanígy az egyházban is.

A tanítványok kapaszkodtak a vitorlakötélbe meg a hajótestbe. Péterrel ellentétben nem merték elengedni. Ma, ha át akarjuk élni a csodát, hogy „járni tudunk a vízen”; hogy ott is van lehetőségünk, ahol emberileg lehetetlenség lenne; hogy meghazudtolunk minden törvényszerűséget és a „víz színén” maradunk, ahhoz el kell engednünk a biztosnak tűnő, ám mégis megmenteni és növekedést adni képtelen dolgokat. Szakítani kell azokkal a hagyományokkal, amik csak csalódást és keserűséget okoznak, ráadásul nem is állnak meg az Ige mérlegén. És akkor tényleg közelebb kerülhetünk az Úrhoz.

Ennek szellemében, Isten előtti alázattal és vezetését kérve alkottuk meg az idej esztendő missziói tervét, amely bizonyos szempontból „a csónakból való kilépést” jelent. Egyik pontja szerint szakítottunk azzal a hagyománnyal, amely szerint az egyházfenntartói járulékot egyfajta adóként szedjük, és meghatározzuk az összegét. Az egyházfenntartói járulék önkéntes adomány,

amely a gyülekezet éves működési költségeire való adakozókészségből származik. Ahogy nem szabjuk meg, hogy a perselybe mennyit kell dobni, úgy ezt sem szabhatjuk meg, hanem rábízunk Isten Szentlelkére, hogy kire mennyit bíz, mennyire indítja és mennyire ad lehetőséget. És hiszük, hogy nem fog „elsüllyedni a hajó”, mindig lesz, amiből kifizessük a gázszámlát, a lelkeszi fizetést vagy éppen az ifjúsági misszió költségeit. Mert Isten adja az adakozás készségét.

Egy másik pontja a keresztség kiszolgáltatásának módjáról rendelkezik. Nem szeretnénk szolgáltató egyház lenni, ahol megrendelik családok a keresztséget, de sem előtte, sem utána nem látjuk többé őket. Mert nincs valódi hit, csak hagyomány. Először az evangéliumot hirdetjük, három alkalmon keresztül is, aztán ha személyessé válik, el lehet dönteni, hogy ennek fényében szeretnék-e a keresztséget. És akkor szeretettel és örömmel köszöntjük az új családtagokat, hiszen a keresztség által a gyülekezet nagy családjába tagolódnak be.

Hasonlóan a konfirmáció gyakorlatában is mellőzzük azt, hogy 13 éves gyerekektől várjunk el őszinte hitvallást. Elkezdünk velük foglalkozni, közösséget építeni és evangéliumot hirdetni nekik, de majd akkor konfirmálhatnak, amikor önként őszinte döntést hoznak Krisztus követése mellett. Lehet, hogy

ez csak felnőtt korokban történik meg, de akkor már tényleges elköteleződést is jelent. És akkor nem lesz csalódás a gyülekezetnek, hogy a konfirmált fiatalok eltűnnek a közösségből.

Talán ugyanilyen, a Péter vízen való elindulásához hasonlóan emberileg értelmetlenek és lehetetlenek tűnő

próbálkozás az, hogy minden héten imádkozunk Monorierdő egy-egy utcájának lakóiért. Kilépünk a „hajóból”, a templom falain kívülre azáltal, hogy olyan emberekért mondunk őszinte imádságot, akik talán önmagukért soha nem tennének ilyet. Gyülekezetünket nem önmagáért hívta létre a Mindenható, hanem azért a környezetért, amelybe elhelyezett bennünket. Felelősségünk a községünkért, lakóhelyünkért való közbenjárás, hogy békességet és hitet

kérjünk Istentől mindenki számára. Lehet, hogy ez legalább annyira értelmetlennek tűnik egyeseknek, mint vízre lépni, de hiszem és vallom, hogy nagy áldást tartogat ezáltal az Úr! Szívből kívánom, hogy mindenki bírja ezt az áldást falunkban!

És ezeken kívül még annyi, aprónak tűnő változás van, ami mind azt a hitet tükrözi, hogy bízunk az egyház Urában és ki merünk lépni a hagyomány csónakjából. Persze tudjuk, hogy Péterhez hasonlóan önerőből mi sem jutunk messzire. A vihar nem lesz kisebb, de ha velünk van az Úr, tovább haladhatunk. Ha süllyednénk, Ő megment, ahogyan eddig is tette, ahogyan eddig is olyan csodákat vitt véghez közöttünk, amit látva mi is csak ámulhatunk és leborulhatunk a tanítványokkal együtt ezt mondva: „*Valóban Isten Fia vagy!*” (Mt 14,32)

Lénárt Tibor

Hálaadás Isten hajlékáért és a harangadományért

(Olvasd: 1Krón 29)

Hála és dicsőség a mi Urunk Istenünknek, hogy felépülhetett a gyülekezeti ház és a templom is, ahol mindnyájan hálát adhatunk és dicsérhetjük az Úr fenséges nevét! Istenünk elkészíttette kegyelme és szeretete által a gyülekezeti házat, a templomot és a harangtoronyt is. Nemsokára felcsendülhet a harang hangja, amely messzire hirdeti az Úr dicsőségét és hívó szavát, ami megérinthei a szíveket, lelkeket. És akit megérint, elmondhatja imádságos szívvel: „Jövök hozzád, Uram, jövök már, mert szólni akarsz hozzám!”

Isten iránti szeretetből sokan adtak, és adnak adományt a harang megön-tésére, az Úr házának kincsére, amely sokak szívét és lelkét megérinti felcsen-dülő hangja által. Az Úr kezében van az eddigi építkezés a kezdetektől fogva, mert Ő tudja: sok népe van ebben a községben. Minden adomány, amellyel felépülhetett mindkét hajlék a harangtoronnyal egyben, az Úr szent neve tisz-teletére, az Úr keze által adott ajándék. Az építők keze munkáját megáldotta Isten, és elkészíttette mindnyájunk számára. Akik bármilyen formában ada-koztak is, tudja rólunk az Úr, ismerve szívünket, hogy mindenki őszinte szívvel és önként adta mindazt, amit adni tudott. Honnan volt erőnk adni mindazt, amit adtunk? Onnan, hogy mindez az Úrtól van, és csak azt adtuk, amit az Ő kezéből kaptunk, Istenünk iránti szeretetből életünk minden idejében.

Az építők is érezték a kezdetektől a munkálatok végéig, hogy Isten szent neve tiszteletére építik ezt a hajlékot, és neve dicsőségére végeznek minden munkálatot. Sokak imádsága kísérte és kíséri még, hogy felépülhessen itt, Monorierdőn a templom. Az Úr meghallgatta imádságainkat és hajlékot készített mindnyájunk számára sokkal előbb, mint ahogy azt gondolhattuk volna! Minden Istentől van, amit elkészített a mennyben is számunkra, és amit itt a földön készít el számunkra.

Hála és dicsőség mindenért, amit az Ő kezéből kapunk. Isten áldása és szeretete kísérje életünk minden napját! Töltse el szívünket hála és dicsőség akkor is, amikor dicsőítjük majd az Urat abban a hajlékban, ahová mindig jöhetünk Hozzá üzenetét meghallva, szívünkbe zárva beszédét. Gondol ránk az Úr! Meg fog áldani!

Gáspár József

Életrépek

Konfirmációs hétvége

Február első hétvégéjén a konfirmandusokkal és még néhány gyerekekkel Galyatetőre látogattunk. Pénteken indultunk. Számomra az utazás zökkenőmentesen telt. Mikor megérkeztünk, egy kis pihenés után nem árt a faggatás. Akik már konfirmáltak kikérdezték minket, mi meg válaszoltunk legjobb tudásunk szerint. Persze, nehogy valaki elsunnyogja, így kimaradhatatlan volt az ellenőr szerep, aki bele-bele kérdezgetett. Következett a

vacsora, ami 18:00-kor volt tálalva, mindenkinek nagyon ízlett. De hát egy kis evangélizáció sem maradhat el. A következő programunk a „Csillagtúra” volt, de sajnos, egy csillag se volt az égbolton. A séta után mindenki fáradtan zuhant az ágyba. Másnap az ébresztőóra helyett gitárra és énekszóra keltünk. Majd ezt követte a reggeli, ami 08:00-kor volt terítve. Majd következett a konfirmandusok rémálma, a kérdezz-felelek. Utána egy kis evangélizáció, majd, amit már mindenki várt, az ebéd. De ne legyen mindig ugyanaz a program, így ellátogattunk az ország legmagasabban lévő templomába és a galyatetői kilátóba, ami különösen érdekes volt, mivel az utak jegessé váltak. A kilátás elképesztően gyönyörű volt, még akkor is, amikor vagy 50 cm hó esett. Ezek után nem maradhatott ki az evangélizáció sem. Ezekon az alkalmakon énekléssel, egy kis játékkal és tanulással töltöttük az időt. A vacsora után a várva várt filmklub volt a soron következő. A film maga vicces és érdekes volt, tetszett a története. Majd mindenki nyugovóra tért. Másnap reggel újra csodás énekszóval keltünk, majd reggeli étkezéssel kezdtük a napot. Újból a rettenthetetlen kérdezz-felelek kapott főszerepet. Majd a finomságos ebéd. A bőséges étkezés után egy órával később haza felé vettük az irányt. Ez a haza út nem ment olyan könnyedén, mint az érkezés, de ez már nem ronthatta el ezt a laza, pihenős hétvégénket.

Nekem nagyon tetszett, legközelebb már engem illet az a szerep, hogy én faggathassam a konfirmandusokat.

Juhász Sára (konfirmandus)

Templomot építünk

Amikor elkezdtem írni e sorokat, végig gondoltam, hogy már négy éve vezetjük gyülekezeti újságunknak ezt a lassan végéhez érkező rovatát. Éppen ezért nem is adtam mostani írásomnak külön címet. A tervpályázatástól kezdve igyekszünk nemcsak hírt adni, hanem egyben emléket is állítani Isten hatalmas cselekedetének, amelynek mi mind szemtanúi lehetünk. És bizony, közeledik a pillanat, amikor az évek óta tartó munkafolyamat utolsó mozdulataival a képen látható, egyelőre az íróasztalomon fekvő emléktábla fölkerülhet a középső téglapillér utcafronti felületére.

ÉPÜLT 2015-2019

"Dicsőség a magasságban Istennek" (Lk 2,14)

Reménység szerint március 14-ére teljesen elkészül a templom. A padok már készen vannak, jelenleg a szószék és az egyedi tervezésű csillárok, falikarok gyártása van folyamatban. A kőművesmunkákból a térkövezés, a járdák és a kerítés van hátra. Viszont annak ellenére, hogy a templom készen

lesz, a fölszentelésig biztosan nem fogjuk használatba venni, hogy méltó módon, Isten áldásával, ünnepélyes templomszentelés keretében vonulhasson be a gyülekezet először lelki otthonába. Reméljük, hogy Isten megsegít, és addigra a harangot is sikerül megöntetnünk! Sok pénzre van még szükség. A szereléssel, automatikával együtt majdnem kétmillió forintos költségnek több, mint a felét már összeadakozták a testvérek, amiért nem lehet elég köszönetet mondani. Ezt már át is utaltuk Gombos Miklós harangöntő mesternek. De imádkoznunk kell még a hiányzó összeg meglétéért, hogy június elején valóban harangszóra vonulhassunk be a templomba!

Kimagasló és egyedülálló esemény lesz ez 2019. június 1-jén, mert nemcsak templomot szentelünk, hanem a lelkészbeiktatásra is ekkor fog sor kerülni. Örömteli és kivételes, szavakba nem igazán önthető érzés a számomra, hogy Isten meg nem érdemelt kegyelméből én lehetek Monorierdő első beiktatott lelkipásztora. Nagy feladat és felelősség is ez, amit nem lehet egyedül hordozni. Éppen ezért itt is szívből köszönöm mindazoknak, akik őszintén, tiszta szívből, Isten iránti hálából támogatták mindeddig szolgálatomat, akik türelemmel elhordoztak, akik együtt gondolkodtak és cselekedtek velem. Ezután is számítok rájuk és remélem, hogy még többen állnak majd be Krisztustól kapott küldetésünk megvalósításába! A beiktatás a közös szolgálat áldása, melynek eddig eltelt szakaszára visszatekintve, én is Dáviddal együtt csak ennyit mondhatok: „*Ki vagyok én, Uram, ó, Uram? És mi az én házam népe, hogy eljuttattál engem idáig?*” (2Sám 7,18) Hatalmas az Úr! Dicsőség legyen Neki!

Lénárt Tibor

Úrvacsorás istentiszteletek rendje

Az idei esztendőől átlagosan havi egy úrvacsorás istentiszteletet tartunk, hogy még gyakrabban megerősödhessünk a kegyelemben, Isten szeretetében, az egymással való testvéri közösségben. Az úrvacsorás istentiszteletek az alábbi időpontokban lesznek:

Január 27.

Február 17.

Március 10. (Böjt első vasárnapja)

Április 19. (Nagypéntek)

Április 21. (Húsvét)

Június 9. (Pünkösd)

Július 28.

Augusztus 25. (Új kenyér)

Szeptember 22.

Október 27. (Új bor, reformáció)

December 1. (Advent első vasárnapja)

December 25. (Karácsony)

„Mert egy a kenyér, egy test vagyunk mindannyian, akik az egy kenyérből részesedünk.” (1Kor 10,17)

Nyári táborok időpontjai

Bár még benne vagyunk télben, ami lassacskán azért véget ér, érdemes előre gondolni a nyári táborokra, hogy azok időpontjainak ismeretében tudják a családok szervezni nyaralásukat, amennyiben gyermekük szeretne részt venni.

Június 24-28 között tartjuk Gyermekek- és Ifjúsági Bibliahetünket (korábbi gyerekhét) a 6-16 éves korosztály számára. Helyszín: gyülekezeti ház, templom. Részvételi díj: 6-13 éves korig 5.000 Ft/fő; 13-16 éves korig 2.000 Ft/fő.

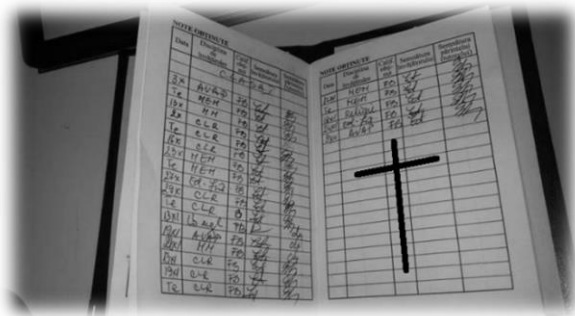
Augusztus 12-16. között ifitábort szervezünk Balatonőszödön a 13-18 éves korosztály számára. Korábban fiatalabbak számára is terveztük ezt az alkalmat, de sajnos, a szálláshely kapacitása csak 20 fő. Részvételi díj: 20.000 Ft/fő, amely minden költséget tartalmaz.

Jelentkezni mindkét táborba on-line felületen lehet majd.

Szeretettel várjuk a jelentkezéseket!

Az üdvösség, életünk ellenőrzőjében!

Zsenge fiatalságunk meghatározó intézménye az általános iskola, hiszen mindannyiunk emlékeiben élénken él. Vegyes érzelmekkel gondolhatunk vissza az ott eltöltött évekre. Az évek pergése alatt általában mindenkinek akadt olyan esemény, amiről büszkeséggel dagadó mellkassal, vagy elégedett mosollyal mesélünk kellemes nosztalgiával. Biztosra veszem azt is, hogy előfordult olyan is, amikor kesernyés szájjal elevenítettünk fel valamit, akár a minket ért valós, vagy vélt sérelem, akár az általunk elkövetett szegységteljes, esetleg átgondolatlan cselekedet miatt. Kérem szépen, ilyen az iskola, nevel! Nem biztos, hogy a mai, vagy akár a régebbi iskolák minden nevelési elvével és módszerével egyet értek és tudok azonosulni, de az alapelv, ami meghatározta az elveket, minden esetben a

jó és a rossz közötti különbség megtanítása, érzékeltetése volt. Abban a szeltemben hoztak szabályokat és igyekeztek példát mutatni, hogy látható legyen, a jó elnyeri jutalmát, a rossz megkapja a neki járó méltó büntetését. A legszemléletesebb és egyértelműbb rendszere a jutalmazásnak és megrovásnak, a piros és fekete pontok gyűjtése és osztogatása volt. Felnőtt fejjel már úgy látjuk, hogy az akkor, olyan komolyan vett gyűjtést, vagy épp a fekete pontok elkerülését talán nem is kellett volna annyira a szívünkre venni. Mégis az volt a cél, hogy a mindennapokban előforduló jó cselekedetek, érdemek után minden esetben látható formában is megjelenjen a jutalom, vagy a csínyek, alul teljesítések után a megrovás jelképe! Természetes volt, hogy a rólunk alkotott képet a pontjaink színe és száma erősen befolyásolja. Aki az előbb említett alapelvek alapján alkotott szabályokat betartva cselekedett és oldotta meg a kiosztott feladatokat, vagy valamilyen területen jól teljesített, szaporán gyűjtötte a piros pontok sokaságát, megalapozva ezzel a többiekhez képest kiemelkedő helyzetét. Előnyhöz juthatott, hiszen már bebizonyította, hogy tudja a jó oldalhoz tartozás feltételeit és be is tartja azokat. Az élet iskolája hasonló, még ha nem is mindig ilyen egyszerű! Mindenki egy őt körülvevő értékrend alapján igyekszik a jó és rossz között döntést hozni!

Különböző területek összefonódásában kell lavíroznunk és más-más elvárásoknak megfelelően, igazgatni az értékrendet és a megfelelés szabályait. Példa képen más lesz a jó döntés egy családi környezetben, mint a munkahelyen, vagy a baráti körben. Döntéseinket sok minden befolyásolja, mégis legtöbbször még ma is a képzeletbeli piros pontok megszerzése a cél. A fekete pontok elkerülése érdekében pedig, sokszor igyekszünk úgy tenni, mintha a könyvecskénk elveszett volna. Hiszen, ha senki nem látja a nyomát, meg sem történt a szégyenletes esemény. Tudatosan, vagy tudat alatt, azt szeretnénk, hogy a véghez vitt cselekedeteink színpompás kis pontokkal legyenek jelölve egy meg nem testesült ellenőrző könyvben és ha valahol, valamikor olyan helyzetbe kerülünk, hogy a rólunk mások által kialakított képet igazolni kell, csak felmutathassuk azt.

A jó hír az, hogy van EGY olyan TANÁR az életünkben, akinél nem kell gyűjtenünk a piros pontokat ahhoz, hogy meglássa milyenek vagyunk! Van valaki, aki anélkül is ismer és elfogad, hogy az ellenőrző könyvünket nézegetné. Olyan valaki Ő, aki akkor is velünk van, és hisz nekünk, amikor a fekete pontok tengerében csak néhol töri meg a sötét tónust egy-egy piros karika. Hiába rejtjük el az ellenőrzőt Ő akkor is látja bűneinket, mégis felkínálja feltétel nélküli szeretetét.

Ha ebből a szemszögből nézzük, nem is értjük miért tenne így bárki!!! Sokszor el sem hiszük, hogy létezik ilyen. Pedig a kulcs pontosan a hit. Hinni a Tanárnak és hinni a Tanárban. A jó Isten gondviselésének köszönhetően részt vehettem a Keresztkérdések 10 hetes evangelizációs előadásorozaton a gyülekezet több tagjával együtt. A 10 hét sok hullámzó érzést és még több addig soha fel sem merülő, vagy csak ritkán megfogalmazódó gondolatot kavart fel bennem. Tisztázódtak bennem téves feltevések és minden alkalommal újabb kérdésekre kaptam választ. Mégis volt néhány újra vissza-visszatérő "lerágott csont", ami a Biblia lapjairól szinte süttött és kiabált ránk. Ilyen volt a cselekedetek kérdése is! Földi életünk nagy részében döntéseket hozunk és cselekszünk. Nap, mint

nap, mint

nap az élet iskolájának padjaiban ülünk és ki-ki a maga értékrendjét szem előtt tartva igyekszik a képzeletbeli ellenőrzőjében szeretet, családi élet, keresztény élet, tisztelet, barátság, közösségi élet... tantárgyakban piros pontokat gyűjteni. Legtöbbször azzal próbáljuk kivívni az elismerést, hogy valami nagyon oda illő dolgot teszünk a szeretteinkért, családjunkért, gyülekezetünkért, barátainkért, stb....

Ezért van az, hogy amit talán a legnehezebben emészt meg a mai kor, de megkockáztatom: a régebbi idők embere is, hogy az üdvösség nem cselekedetközpontú. Ezt a tantárgyat egy olyan Tanító igyekszik megtanítani nekünk, Aki arra áldozta az életét, hogy megértesse velünk, hogy a cselekedetek nem kövezik ki az üdvösséghez vezető utat. Az utat Ő mutatja és követhetjük Őt. A cselekedetek legfeljebb arra szolgálhatnak, hogy aki már ezen az úton jár, az útmutatásért és az áldozatért érzett hálától ösztönözve, ezekkel szolgáljunk az Úrnak. Mindannyiunk legfőbb Tanítója nem használ ellenőrző könyvet. Nem kapunk a jó cselekedeteinkért jó, a rosszakért rossz pontot! Nem juthatunk nála előnyhöz másokkal szemben azok alapján, amiket teszünk. Az Úr Isten nem azt várja tőlünk, hogy a pontok sokaságának megszerzése érdekében halmozzuk a szerintünk számára tetszetős cselekvéseinket! Bűneinket sem fogja sötét kis pontokkal jelölni az "üdvözülés tantárgy oszlopában"! Arra biztatok mindenkit, hogy lásson tovább ennél. Ne engedjük, hogy egy téves, sokszor rosszul értelmezett gondolat miatt csalódnunk kelljen a hitünkben! Számtalan példa van akár az Ószövetség, akár az Újszövetség lapjain, arra vonatkozóan, hogy a tiszta hit bármilyen cselekedetnél erősebb. Legyen az népek sorsa, háborúk, csaták kimenetele, emberi sorsok.

Bármit is teszünk a végső bizonyítvány osztásnál nem az fog számítani, mennyi pontunk van a piros vagy fekete oldalon, hanem hogy el tudjuk-e hinni azt, hogy az egyik oldalon ott pöffeszkedő fekete pontok eltűnhetnek akkor, ha biztosan tudjuk, hogy Jézus Krisztus azért halt meg, hogy ez megtörténhesen. Nincs annyi jó cselekedet és piros pont, ami kiválthatná az Ő kereszthalálával kiérdemelt üdvözülést.

Ezt meglátni, megérteni nem egyszerű. Akinek mégis sikerül, nem lesz szüksége többé az ellenőrzőjére. Tudni fogja, hogy csak egy értékrend létezik. Nem kell TENNÜNK semmit, nem is tehetnénk. Ebben a tantárgyban akkor leszünk sikeresek, ha egyszerűen elfogadjuk tanítónk útmutatását és az ajándékot, ami az út végén vár ránk!

Madar-Nemes Edina

HITelesség

Gondnokok, presbiterek, gyülekezeti munkások egyházmegyei konferenciája
Mátraháza, 2019.március 29-31

„Mutasd meg nekem a hitedet cselekedetek nélkül, én is meg fogom neked mutatni cselekedeteim alapján a hitemet.” (Jak 2,18/b)

Március 29. Péntek

Érkezés, szobák elfoglalása

13:00 Ebéd

14:30 Igei köszöntés! (Király János) A résztvevők és gyülekezeteik bemutatása

16:30 Hiteles vezetés – Hiteles szolgálat (Előadó: Lénárt Tibor)

18:00 Vacsora

19:00 Esti áhítat (Kalicz Gizella)

20:00 Bibliai felesem igaz! Fakultatív

Március 30. Szombat

8:00 Imaközösség (kiscsoportos)

8:30 Reggeli

9:30 Hitelesség a hétköznapi életben. (Előadó: Király János)

10:30 Előadás feldolgozása, fórum.

12:30 Ebéd, utána egy kis pihenés! Szabad program!

16:00 Hitelesség a családban. (Előadó: Lénárt Tibor)

17:00 Előadás feldolgozása, fórum

18:00 Vacsora

19:00 Esti áhítat (Kalicz Gizella)

20:00 Filmklub

Március 31. Vasárnap

8:00 Imaközösség (kiscsoportos)

8:30 Reggeli

10:00 Istentisztelet úrvacsorával (Király János)

12:00 Ebéd

13:00 Hazautazás

ÉRDEKLŐDNI, JELENTKEZNI A LELKIPÁSZTORNÁL LEHET.

RefErdő A Monorierdői Református Gyülekezet időszaki lapja

Kiadja a Monorierdői Református Missziói Egyházközség Presbitériuma

Felelős szerkesztő: Lénárt Tibor lelkipásztor

Állandó munkatársak: Gáspár József, Madar-Nemes Edina

Tel.: 06 29 788-264

Mobil: 06 30 994-2539

E-mail: monorierdo@reformatus.hu

Honlap: www.monorierdo.reformatus.hu